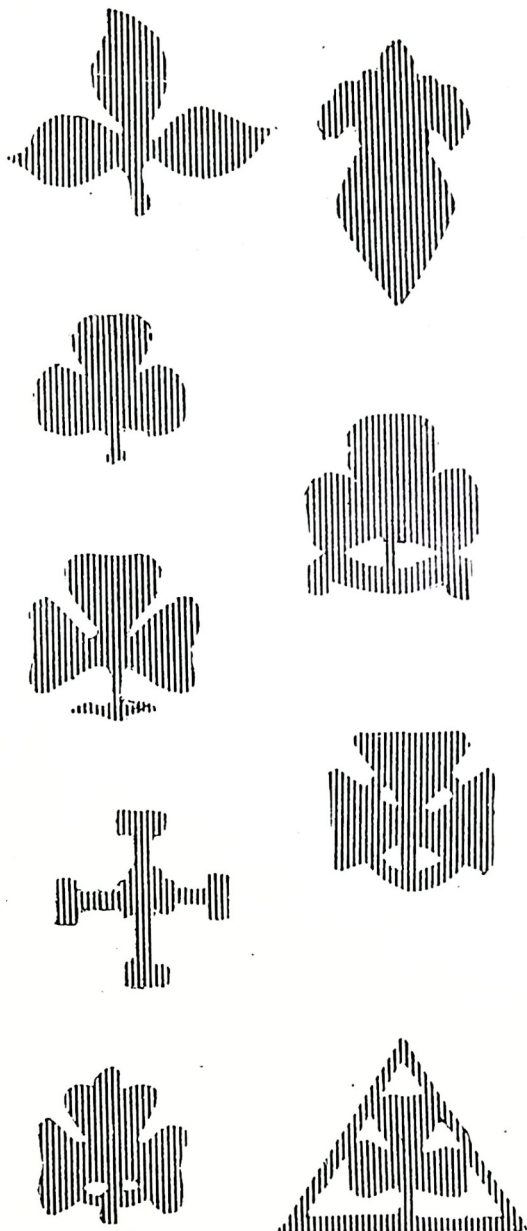

PIGESPEJDERNE

Glædelig Jul

INDHOLD

Korpset meddeler ★ Men Julen er altid den samme ★ Pottemageren ★ Korpsets
Patruljekonkurrence ★ Brev fra Lady Baden-Powell ★ Julemærket ★ De glade
i Landet ★ Nu har vi Jul igen ★ Julepapiret laver vi selv i Aar ★ Den lette Side ★
Julebaal ★ Bøger ★ Depotet melder ★ Vinderne af »Vi sætter Bo's 2. Lodtrækning

Nº 11 DECEMBER 1940

Korpset meddeler...

Juleferie:

Korpskontorerne er lukkede mellem den 22. December og 2. Januar.

Depotet lukker den 24. Kl. 12 og aabner først Mandag den 30. December. — Nytaarsaftensdag lukkes Kl. 12.

★

Fælles nordisk Førermøde:

Flickscoutrådet i Sverige har indkaldt til fælles nordisk Førermøde og har indbudt Repræsentanter fra de forskellige Pigespejderkorps til at være Gæster i Stockholm fra den 4.—7. Januar 1941.

Fra Danmark haaber vi at kunne deltage med tilsammen ca. 10 Førere fra de to Pigespejderkorps.

★

Hvilke Troppe har for mange Novemberblade?

Hvis nogle Troppe har *Novemberblade* tilovers, vil Korpskontoret i Læssøgade meget gerne have dem for at sende dem til Troppe, som fik for faa. — *Tak!*

★

Næste Blad:

Jeg haaber, I har lagt Mærke til, at de sidste Blade har indeholdt 4 Sider mere end sædvanligt. Det er ikke lutter Gavmildhed, for til Gengæld kommer der intet Januarblad. — Redaktøren skal nemlig rejse til Møderne i Stockholm, og Bladet kan ikke gaa i Trykken af sig selv.

Januar—Februarbladet 1941 vil udkomme ca. 1. Febr.

★

Førerblad:

Førerblad udkommer 15. Januar.

★

Ny Tropsfører:

Seniorfører Fru Kamma Mørck, Hadsten.

★

I Kl. Spejdere:

Inger Lauritzen, Ruth Lauritzen, Ulla Köhler, Grethe Litheie-Schmidt, 1. Hellerup Trop, og Grethe Strandberg, 1. København.

★

Trykfejl:

I sidste Hjemstavnsopgave var Nummeret ikke rigtigt efter Rækkefølgen — Nr. 5 er sprunget over og kommer ikke.

★

Ansvarsforsikring:

Ansvarsforsikring for 1940 er endnu ikke indbetalt af følgende Troppe:

Aabenraa, 1. Aarhus, 5. Aarhus, 6. Aarhus, Braaskov, Brædstrup, Frederiskhav, Glamsbjerg, Grenaa, Grindsted, Haderslev, 2. Helsingør, 3. Helsingør, 1. Hillerød, 1. Holstebro, 2. Holstebro, Korsør, Nakskov, Nibe, Nykøbing F., Rønne, Sæby, Tarm, Toftlund, Varde, Vejle, Vildgæssene fra Sarjektjokke, Vildgæssene Senior.

Ansvarsforsikringen er 12 Øre pr. Spejder. Mon det ikke kunde lykkes at faa dem betalt inden 1941 paa Korpsets Giro Nr. 38427?

★

Til Tropsførerne:

I *Januar* Maaned holdes vi i Mandtal.

Tropsførerne skal inden 15. Januar aflevere *Styrkeliste* til Divisionscheferne. *Styrkelisten* skrives paa Korpsets Blanket, som faas fra Depotet. Der er meget andet for Tropsførerne at tænke paa i de Dage (Regnskab, Nytaarsparade), saa det gælder om, altid at være rede til at udfylde *Styrkelisterne*. De kan blive en Afskrift, som nemt kan udføres af en Spejder med tydelig Skrift, vel at mærke, naar Troppen fører en Bog (Løsbladesystem) eller et Kartotek over sine Medlemmer indeholdende *Oplysninger* om Div.-Nr., Navn, Adresse, Forældres Stilling, Virksomhed el. Skole, Fødselsdag, Udnævnelser, Udmærkelser, Indmeldelsesdato, Dato for Prøvernes Aflæggelse og erhvervede Duelighedstegn. Det er en Betingelse, at det stadig holdes a jour.

Med Hensyn til Udfyldelsen af *Styrkelisten* var det rart, om vi gjorde det til en Regel at føre *Tropsfører overst*, dernæst *Tropsassistent* og *Spejderne* patruljevis (rød, hvid o. s. v.) med Fører og Assistent, til Slut *Blaamejser* med Fører og Assistent øverst. Husk paa, *Styrkelisterne* skal bruges til Statistik — for dem, der samarbejder *Materialet*, er det en Lettelse, naar de ved, hvor de skal søge. *Styrketal* (*Førere, Sp., Blm.*) angivet paa *Forsiden* er heller ikke nogen daarlig *Idé*.

I *Januar* Maaned gør vi vort *Tropsregnskab* op.

Det reviderede *Tropsregnskab* afleveres til Divisionen underskrevet af baade *Tropsraadsformand* og *Tropsfører* inden 15. Januar.

Korpsets Blanket — som faas paa Depotet — benyttes.

★

Til Divisionscheferne:

De bedes forberede de forskellige *Indsendelser* til Korpset i god Tid, præcise *Indsendelser* letter Kontorets Arbejde meget.

Divisionscheferne bedes hjælpe de nye *Tropsførere* til Rette, saa *Troppenes* *Styrkelister* og *Regnskaber* kommer Divisionen i Hænde inden 15. Januar.

Til Korpset indsendes inden 1. Februar:

1) *Styrkelister*, 2) Divisionens reviderede *Regnskab*, 3) Rapport over eget Arbejde i Divisionen i det forløbne Aar.

Selv om næste Blad først kommer ca. 1. Februar, bedes *Divisionsrapporterne* for Oktober Kvartal indsendt inden 5. Januar til Bladet. Samtidig med Rapporten skal følge en Optælling over hvor mange *Patruljer* i hver Trop, der deltager i *Hjemstavnskonkurrencen*. (Se Side 178).

★

Beredskabsmærket:

Spørgsmaal: Kan *Beredskabsmærket* gælde for et af de 6 Mærker til Væbnersnoren, og i bekræftende Tilfælde er det da at henhøre under *Spejderfærdighedsgruppen* eller *Specialgruppen*?

Svar: Indtil videre: Ja.

Til *Spejderfærdighedsgruppen*.

Men julen er altid den samme

Allerede sidste aar sagde vi: „I aar er der ingen rigtig juleglæde!“ og hvordan i aar?

Men du skal ikke være bange — julen er altid den samme! Den bliver ikke rationeret, selv om gæssene bliver magre, julelysene bliver lidt faa og blafrende og gaverne færre og mindre. Julen er noget, vi har inde i os, en varm vished om menneskers fællesskab og lysets klarhed.

De glade vrimmeltætte gader kommer vi nok til at undvære, festlige straalevinduer, juletræet paa torvet og alle de travle, travle menneskemyrer. Men har du lagt mærke til stjernerne i disse lygtefattige tider, de kan skinne saa klart, at de kaster skygge — det havde vi næsten glemt, at de kunde.

Der var en tysk filosof, Kant hed han, paa hvis gravsten der staar: To ting beundrer jeg, moralbudet i mig — og stjernehimlen over mig!

Naar man er ung og har stærke øjne, er det godt at gaa i stjernelys, mens lygterne er slukkede. Men indenfor det sorte papir og de tykke portierer vil julen være den samme, fuld af sydende travlhed fra skoleferien begynder, til det lyder i kirken juleaften: „Og det begav sig i de dage, at alverden skulde skrives i mandtal — —“

Der er noget fortryllende ved denne aarligt tilbagevendende travlhed, der er saa stor, at vi hvert aar synes, at *i aar* naar vi bestemt ikke det hele — saadan har det været lige siden den gang, hvor vi var saa smaa, at vi syntes, juleaftensdag var den længste af alle dage.

Hvert hjem har sine traditioner og juleskikke, vi holder af dem, der er vore, og forstaar ikke, hvordan andre kan holde jul med andre skikke, det ligger i maaden at flette hjerterne paa, i de sange, der synges, husets udsmykning, fars lille tale — men naar lysene tændes, er der een ting, der er fælles for os alle: glæden over at være sammen med dem, vi holder af, og at kunne mødes med dem om lysene.

Udenfor mørkelægningspapiret er verden kold og ikke til at forstaa, naar man ikke kender reglerne for det store spil, der spilles. Alvoren kan vi ikke skubbe fra os, fordi vi gaar nynnende om juletræet, men vi kan glædes over øjeblikket, over det bestaaende, — over julen, som altid er den samme.

Annesofie.

Pottemageren ...

Der sad en Mand ved Vejen til Samarkand og drejede sit Hjul. Han var Pottemager af Profession, og formede ved Hjælp af sine Hænder og Hjulet de skønneste Vaser og Kar. De, der kom forbi, standsede sjældent for at se paa Pottemageren ved sit Arbejde. De havde travlt med at rejse ud i Verden og blive rige, de købte og solgte og havde saa meget at gøre, at de slet ikke fik Tid til at staa stille og se. Engang imellem kom der en Kone for at købe en Vandkrukke af ham, disse Kvinder kunde købslaa i timevis om en enkelt Krukke, men der var ingen virkelig Fornøjelse for dem i det, fordi Pottemageren aldrig gav sig i Lag med dem. Han tog de Skillinger, de bød ham for Krukken og sagde sagtmodigt: „Hvad Krukken er dig værd, det maa du betale for den, mere forlanger jeg ikke.“ I Landsbyen sagde man, at han var en Tosse, der alt for let lod sig snyde. Børnene gjorde Nar af ham, fordi han var fattig og altid sad saa stille paa sin vante Plads og drejede sit Hjul. Der var ingen, der bemærkede, at Pottemagerens Kjortel altid var snehvid, at hans Haar og Skæg altid var skinnende blankt, og at han havde de smukkeste, mest velplejede Hænder. De var forunderlige disse Hænder, brune som gamle Sandsten, men lange og smidige, de bar aldrig Spor af det snavsede, vaade Ler, de daglig haandterede. Og hvor de kunde skabe, disse Hænder, alt kunde de lave, fra de fineste Kar til de almindeligste Vandkrukker, og det var saa fint gjort, at selv den største Mester kunde have været stolt af det.

De Handlende vidste godt, at de Varer, de købte hos Pottemageren, var af usædvanlig Værdi, men da han aldrig tingede med dem om en højere Pris, betragtede de ham blot som en Dumrian, der maatte bøde for sin egen Daarskab. Pottemageren kendte deres Tanker, og naar han sad om Aftenen og bladede med sine følsomme Hænder i Koranen, smilte han for sig selv. De kunde stræbe efter mange verdslige Ting, de kunde benytte deres Energi og Evner saaledes, at de kom frem i Livet, og de maatte ogsaa foragte ham, fordi han ikke havde samme Ærgerlighed som de. Pottemageren rystede paa Hovedet. Hvad kendte de til Livet, alle disse Mænd, der havde saa travlt? Selv Koranen, Profetens Bog, kendte de kun flygtigt, for

dem havde den ikke den samme Betydning som for ham, der dog kun var en stakkels fattig, godmodig Pottemager. Rigdom havde de, mange Kameler, rige Bedetæpper og utallige Koner, men hvad var deres Rigdom imod hans? Hvem af dem havde set Stjernerne dreje Himlen rundt

Nytaarsaften, medens deres Musik klang fra Sfærene ned til Verden til den, der havde Øren. Kendte de maaske hver Kamel i Karavanen paa dens Klokke, eller kunde de høre paa hvert Fodtrin i Sandet, hvem der kom? Prins eller Tigger, Købmand eller Kvinde, paa deres Skridt hørte Pottemageren, hvorledes deres Liv formede sig, hvor meget de vidste, og hvor lykkelige de var. Han havde hørt Ørken-sandet hviske om de Karavaner, det havde tildækket under Orkanens rasende Sandhvirvler, og hvorledes det atter havde afdækket dem Aartusinder senere, saa at de blege Ben nu laa blottede, medens den bløde Ørkenvind kærtgenede dem. „Saaledes ender vi alle,“ tænkte Pottemageren, „engang vil vi finde Fred, en evig Søndagsfred, naar alles Ben skal blegne sammen og gemmes under det skiftende Sand. Det eneste, der er noget værd, er at blive lykkelig, og som den fra Norden og den fra Syden begge søger Ækvator ad forskellige Veje, saaledes søger de ogsaa Lykken paa forskellig Maade.“ Han selv var lykkelig, som han sad ved den sandede Vej i den bagende Sol og saa Verden drage forbi sig. Kun et pinte ham, nemlig, at han ikke kunde bringe andre den Fred, han selv ejede, og ikke kunde vise dem den Vej til Lykken, der var den bedste. Pottemageren grundede i de stille Nattetimer, naar kølige Briser strøg forbi ham og holdt hans Ler vaadt og smidigt, og tilsidst fandt han paa at ville skabe en Stjerne, en Stjerne saa stor og lysende som dem paa Himlen, for at alle, der saa paa den, maatte forstå, at der var en Evighed, der var ældre end selve Stjernerne og ikke var af denne Verden, men fjern som de.

Pottemageren sprang op fra sit Leje, greb Leret og begyndte at modellere med hele Østens Stjernerhimmel som Model. Han saa op mod de funkulende Planeter og valgte den, han syntes var den største og mest straalende. Ivrigt bøjede hans Hænder det taalmodige Ler, han ar-

bejdede, indtil Sveden randt ham i Øjnene og hans Ryg værkede. Dog, der kom ingen Lighed frem, Leret i hans Hænder blev ikke som ellers til det, han vilde, det var og blev kun graat Ler. Fortvivlet bøjede han sig over det og stønnede: „Jeg er for fordringsfuld, lad mig nu tage den mindste Stjerne, jeg kan se, og forsøge at lave den.“ Han valgte da den mindste Stjerne, han kunde finde, og da var det, som om Leret blev levende under hans Hænder, næsten af sig selv formede det sig, fik Lys og Farve, indtil han havde skabt en Ting saa forunderlig skøn, at han næsten selv blev bange derved. Han satte Stjernen i en Cirkel og faldt saa i en dyb Søvn, medens han knugede den fast ind til sig.

Næste Morgen stod Pottemageren op, tog Stjernen i et Torklæde og forlod sin Hytte. Hjulet lod han ligge ved Vejkanten ved Siden af de endnu ufærdige Lerkar. Han drog viden om i Verden og fremviste Stjernen til alle, han traf paa sin Vej. Kongen vilde lade den hænge i sit Raadskammer for at bevise, at hans Magt var evig og aldrig skulde forglemmes. Prinsessen ønskede brændende at hænge den paa sit Bryst, for at hendes Skønhed kunde straalet mere blændende end selve Stjernehimlen. Ridderen tænkte at sætte den paa sit Skjold, saa alle kunde se, hvor stærk og ædel han var.

Dybt skuffet forlod Pottemageren det straalende Slot, hvor Springvand spillede mellem duftende Buske i den brændende Sol. Alle havde budt ham Verdens Glæder og Luksus for hans Droms Virkelighed; de havde gjort hans Stjerne til et Symbol paa de Ting i Verden, de mest eftertragtede. Et Sted maatte der dog findes nogen, som vilde forstaa hans Mening — hele hans Indsats i dette Liv. Blot een maatte der vel være, som kunde værdsætte alt det gode, der laa bag Stjernens Skabelse — hans Livs Filosofi og hans Sjæls Stræben efter Lykken.

Derfor gik Pottemageren til Vismændene og viste dem sit Arbejde, men Vismændene lo af en fattig Mands taabelige Drømme. Der stod intet om en Stjerne paa Jorden i deres Bøger, saa den havde ingen Betydning, og Manden maatte være en Plattenslager, der søgte at til-

rane sig Rigdom. Hvad kunde denne Stjerne bruges til? Lyse paa Koranens Sider saa godt som en Olielampe, kunde den ikke. Helbrede nogen? Nej. Saaledes vejede Vismændene Stjernen og fandt den for let.

Bedre gik det ikke hos Købmændene. Vel saa de, hvor pragtfuldt Arbejde det var, men deres eneste Tanke gjaldt, hvor billigt de kunde købe den, og hvor dyrt den kunde sælges igen.

Pottemageren blev gammel paa sine Vandringer, overalt mødte han enten Foragt, Mistro eller Griskhed. Bønderne var bange for det, de ikke kendte og ikke kunde bruge til noget og turde ikke bringe noget ind i deres Hjem, som ikke var godkendt af Koranen eller Vismændene. Hos Byboerne var det ikke bedre, de gav sig ikke Tid til at se paa Stjernen, og hvis de gjorde det, saa var og blev den kun for dem et pragtfuldt Kunstværk.

Til sidst vendte Pottemageren tilbage til sin vante Plads ved Samarkand. Der, hvor han havde siddet i saa mange Aar, fandt han et Barn, som sad og legede med hans Hjul. Pottemageren rakte træt Barnet Stjernen, hans Livsværk — og han blev ganske forbavset over den Glæde, hvormed hun greb den. Hun rullede Stjernen paa Vejen og hvorede sig over dens Spor i Sandet, hun drejede den, saa Solen faldt paa den og fik den til at lyse. Endelig trykkede hun den i Begejstring tæt ind til sig, medens hun med straalende, lykkelige Øjne saa op paa Pottemageren. Da brast Stjernen, og det fine Ler faldt som Støvgran ned i det grove Sand. Pottemageren rejste sig og gik ud over Ørkenen, indtil han faldt om i dyb Søvn. Og Solen og Vinden blegede hans Ben.

Aartusinder henrandt, indtil der en Dag skulde skabes en ny Stjerne paa Himmelen. En Stjerne, der kun skulde lyse een Gang, men ogsaa mere pragtfuldt, mere straalende, og med Lykkens Glans, saaledes at den til evig Tid vilde overstraale Himmels Stjernehær. Ved dens Lys skulde tre vise Mænd finde den Visdom, Fred og Lykke, som hele Verden eftertragtede. Da greb Skaberens Haand til den Plet, hvor Pottemagerens Stjerne laa knust i fine Støvgran mellem Ørkensandet.

N. M.

*Ufred i Verden! Vold og Mord! —
Nu tænder vi Julens Kærter.
De spejles i blodigrode Spor ...
O, lær du os, Jul, at „Fred paa Jord“
begynder i Menneskehjerter!*

Fra I. M. Sicks Bog „Julehelg under Vaaben“.

Korpsets Patruljekonkurrence

Min Hjemstaon

*Vi kender et Land — mod det høje Nord,
et Land, som har lidt, som har kæmpet haardt,
et Land, som dog aldrig blev kuert til Jord,
et Land, som er vort.
Hør Sus af Minder
om Borg og Hytter,
med hede Kinder
vi standser, lytter.
I Arv at tage,
hvad stolte Slægter
os lod tilbage;*

*thi har, vort Land, du end lidt og lider,
dit Navn skal staa til de sene Tider.*

Kappel Bøcker.

Der var en Trykfejl

Som nogle af jer har bemærket, har Opgave Nr. 5 ikke vist sig, og den kommer heller ikke. De øvrige Opgaver løses og indføres bare med de Numre, de har faaet.

Tidsfrist

Som ovenfor nævnt strækker denne Opgave sig fra 15. December—15. Februar, da Januar- og Februar-Bladet slaas sammen og udkommer i Begyndelsen af Februar — og I skal ogsaa have et Pusterum i Julen!

Gode Idéer

Faar I ved at løse de forskellige Opgaver pludselig en god Idé til en af de gamle Opgaver, hvor Tidsfristen er udløbet, er Tilføjelser tilladt, men med Bemærkning herom og den forsinkede Dato paa.

Nye Patruljer

De nye Patruljer, som først nu er startet, skal ogsaa have en Chance og maa gerne deltage, selv om ikke alle Opgaverne naas. (Tropsføreren giver sin Paategning om hvornaar Patruljen er dannet.)

Bedømmelse

For at kunne organisere Bedømmelsen af Opgaverne indsendes tropstvis til Divisionschefen, hvormange Patruljer der er med i Konkurrencen inden 1. Januar. Divisionschefen bedes notere Antallet af deltagende Patruljer i Hjemstavnskonkurrencen i hver Trop, naar Kvartalsrapporten indsendes til Bladet.

Opgaver for Tiden 15. December 1940 til 15. Februar 1941.

7. A. **Din By:** Størrelse, Inddeling, Gader, Stræder, Torve, Byporte, Offentlige Bygninger, bemærkelsesværdige Privatbygninger o. l.
- B. **Din Hjemstavns Dialekt.**
- C. **Din Hjemstavns Stednavne og deres Betydning.**
- D. **Sagn, Historier og Beretninger om Begivenheder og Personer, som lever i Folkemunde.**

Richters Lommebog for Skoleelever

Pris: Kr. 2,15

Husk den paa Ønskesedlen!

Sincere Thanks for your kind thought of us

[As the Hyraxes said to the Rhino when
he avoided Treading on them.]

Baden Powell
Of ave Baden Powell
Nyeri : Kenya

Før i Tiden fik Korpset daglig Breve fra Førere og Pigespejdere alle Vegne fra — nu er det anderledes. Det var derfor en særlig stor og glædelig Overraskelse, da Komtesse Haugwitz forleden Dag fik Brev fra Verdenspigespjederchefen. Brevet har ganske vist været 8 Maaneder under Vejs, men alligevel virker det som et friskt Pust.

Paxtu, Nyeri, Kenya Colony.
1st April, 1940.

My dear Naga

I have just received the delightful telegram that you sent to me on behalf of your Guides of Denmark for „Thinking Day“. The Chief and I both send you our loving thanks; we did so much appreciate your sending us this kind message. Although we are living so far away, we think of you all so much and in these present dreadful times in which we live, our thoughts run back more than ever to the happy things that we have experienced in the years of peace. Amongst these are outstanding the visits that we have paid to Denmark. I shall never forget the lovely time that we had when Betty and I came to your camp in 1936. What fun that was and what a wonderful memory to look back on that happy gathering; and

on the top of that memory comes also that marvellous time that you gave to us only two short years ago. Only yesterday, I received a letter from Cicely Pasmore, who was on the „Orduna“ with us and she says, „Can any of us ever forget the inspiration of that time in Copenhagen?“

In spite of the dreadful things that are happening, Guides and Scouts must be hopeful of a happier day to come when the war is over and we are all able to meet in comradeship again.

I was so happy to get a charming letter from Princess Ingrid at Christmas time and to learn from her that the „Blues“ and the „Greens“ were working in the happiest and best co-operation, and I love to feel that Guiding in Denmark is such a united body at this time when „unity is strength“.

Please give my love to my many friends in Denmark, and my special good wishes to all your fellow Guides.

Yours affectionately,

Of ave Baden Powell
World Chief Guide.

Julebogen i Aar for alle Spejdere!

Lord Baden-Powell

SORTE MÆND OG VILDE DYR I AFRIKA

Med Tegninger af Forfatteren

Oversat af Dr. phil. Ingv. Lieberkind

Pris Kr. 3,50, indb. 4,25

Alle Spejders gode Ven, Spejderchefen, General Baden-Powell, har nylig under et længere Ophold i Østafrika skrevet denne fornøjelige Bog om sine Oplevelser blandt de Sorte og de vilde Dyr. Fra en Udsigtshytte i et Kæmpetræ har han gjort mange spændende lagttageiser af Dyrenes Liv. De morsomme Tegninger har han selv udført.

H. HAGERUP

Mange Bække smaa ...

Julemærket

Vi ved alle, hvad Smaapenge kan blive til, naar de samles paa eet Sted i Stedet for at spredes for alle Vinde, og har man været med til at tælle op efter en af de mange „Dage“, saa forstaar man dobbelt Betydningen af, at enhver giver sit Bidrag, selv om det er nok saa lille. Det har igennem mange Aar været og er stadig Spejdernes Hverv at sælge de smaa Mærker, og hvis vi stadig holder fast ved de smaa Mønters Betydning, vil vist ingen af os prøve at slippe udenom eller tabe Modet ved Tanken om, at „i Morgen er der atter en „Dag“.“

Mange Spejdere spekulerer ikke over, hvor Pengene bliver af, naar de først har aflagt Regnskab, men det kan være interessant at følge de mange „Dage“s Smaapenge til deres Bestemmelssessted. Ganske vist er det Postvæsenet og ikke Spejderne, der sælger Julemærket, men det er et af de bedste Beviser paa Smaapengenes Værdi, og nu er det lige i Julemærketiden, saa lad os se lidt paa det.

I Aaret 1903 gik en Postekspedient, Einar Holbøll, i København og ærgrede sig over, at Ekspeditionen af 2¼ Million Julekort, der langt fra alle var lige indholdsrige, skulde hindre mange Postmænd i at komme hjem og fejre Jul med Familien. Der burde lægges Skat paa disse mange Kort og Breve, og Skatten burde ikke lande i Statskassen, men bruges til Gavn for de fattige. Holbøll var en stor Børneven, og da han netop nu fik fat i et Julekort med Børn, der dansede om Juletræet, var han klar over, at det var Børnene, der skulde nyde godt af hans Idé, og det varede ikke længe, før han havde bestemt sig for tuberkuløse Børn.

Et er imidlertid at faa en god Idé — et andet at føre den ud i Praksis, men Holbøll arbejdede støt med sin Plan det meste af Aaret 1904, og det første Oplag paa 3 Millioner Julemærker blev udsendt den 6. December 1904. Kong Christian den Niende var begejstret for Tanken og gav Tilladelse til, at det første Julemærke maatte bære den afdøde Dronning Louises Billede. Siden har Motiverne skiftet, men som Regel er der et

Barn paa Julemærket, og hvert Aar venter vi lige spændt paa, hvordan det ser ud.

Julemærket koster kun 2 Øre, og det sælges fra December til Helligtrekonger, og dog indbringer det meget store Summer. — For de første Penge byggedes et meget stort og smukt Sanatorium for Børn. Det hedder Julemærkesanatoriet og ligger ved Kolding Fjord. Senere fulgte flere Rekonvalescenthjem efter, spredt ud over hele Danmark.

Julemærket er en dansk Idé, men det bruges nu ogsaa i mange andre Lande. Ikke mindst i Amerika indbringer det uhyre Summer, og en amerikansk Guvernør, der var særlig begejstret for Tanken, gik saa vidt, at han lod sin Søn døbe med det danske Navn „Julemærke“. Holbøll, der netop da var paa Rejse i Amerika, indbudt af en Forening til Tuberkulosens Bekæmpelse, stod Fadder til Barnet.

Mange Digtere har skrevet om Julemærket, men smukkest er Julemærkets Idé vel nok udtrykt i Johannes Jørgensens Indvielsessang til Julemærkehjemmet i Svendborg:

Og spørges der: Hvo bygte den hyggelige Gaard?
Da studser du og undres ved Svaret, som du faar:
„Ej Sogn og ikke Staten og ingen stor Mæcen!
Men hid til vor Bygning bar hele Danmark Sten.“

—h.

De glade i Landet

Spejderskolens Elevsamfund udsender et Aarsskrift, og den 23. November fik vi det ind ad Døren paa 2 Aarsdagen for vor gamle Spejderchefs Død. Vore Tanker gaar saa meget til hende, saa det er godt netop at faa en Spejderskolehilsen paa den Dag.

Med det lille lyseblaa Hefte i Hænderne sætter man sig ned og mindes dejlige Dage, morsomme Episoder, og hvordan Spejderskolens Aand øvede sin Indflydelse paa smaa urolige Hoveder.

Lige fra den første Side, hvor den gamle Spejderchef sidder for os og til den sidste med forrige Skoleaars Fødselsdagssang, er Heftet fyldt med netop *Spejderskole*. Vi læser om, hvordan Skolen og Lærerinderne var i „gamle Dage“ og følger Udviklingen og skynder os naturligvis at finde vores Skoleaar for at se, hvor mange der nu er gift eller har taget Eksamen o.l. — Elevhæftet bliver nu ogsaa bedre og mere indholdsrigt fra Aar til Aar.

Spejderskolens Elevsamfund har et andet Navn, som I oftere hører rundt om i Korpsen, „De glade i Landet“. Det har I maaske studset over, og derfor har jeg Lyst til at gengive den første Artikel i Elevhæftet her:

*De glade i Landet, de er, hvor vi er,
de graaner og gror med os andre,
ser Foraaret flytte og Blomst sætte Bær,
og Vejrene veksle og vandre.*

*Men midt i Omskiftelsen er de et Væld,
der springer af dybe Aarer,
en Arbejdets Hyldest fra Morgen til Kvæld
ved Senhøst, og naar det vaarer.*

*De glade i Landet har Blikket blankt
af blond og tillidsfuld Glæde.
Flyver ej Drømmene højt og langt,
saa træder de fast, hvor de træde.*

*De glade i Landet iblandt os bor
som Livets troværdige Vidner,
som Græsset, der grønt og retsindigt gror,
og Rugen, der duftende hvidner.*

Mads Nielsen.

Disse smaa Vers er et Udsnit af Mads Nielsens Digtsamling: „De glade i Landet“, hvorfra Elevsamfundet har sit Navn.

Læs Versene engang til og lyt . . . er det ikke, ligesom man kan høre Bes' stille, indtrængende Stemme tale om at elske sin Næstee, være frejdig, være vaagen, modig og ren . . . hvor mange Gange har hun ikke grebet os ved i jævne Ord at tolke Spejderlovens evigtunge Leveregler.

Det er en Lykke at kende Mennesker, der tror paa det bedste i Tilværelsen. Og det er en Lykke — og ogsaa en Forpligtelse at vide, at Bes kendte og holdt af disse Vers og ønskede, at hendes gamle Elever maatte færdes som „De glade i Landet“.

Læs dem — og gem dem derinde, hvor du gemmer alle gode Ord og Tanker, der kan være dig til Hjælp i en mørk Tid!

*Vor Sol er bleven kold,
vi er i Vintervold
og dunkle Dage.
Men nu er Nedgang endt
og Haabet tændt,
ja, Haabet tændt,
for nu er Solen vendt,
nu kommer Lyset
og den lange Dag tilbage.*

„Solhvervssang“

*Det grønne, skønne Træ
forjætter Sommerlæ
og søde Skove.
I Julelysets Skær
som Stjerner Hær,
ja, Stjerner Hær,
er Solens Under nær
og alle gule Blomstersole
små, som sove.*

*I Granens brændte Duft
faar svundne Somre Luft
og de, der kommer.
Det danske svale Aar
i Ringgang gaar,
ja, Ringgang gaar
omkring en evig Vaar.
Syng alle Sjæle med
om Danmarks fagre Sommer.*

Johannes V. Jensen.

Nu har vi Jul igen...

Hvor Tiden dog gaar, nu skal vi snart have Julegood-turn, og de „smaa“ i Troppen snakker allerede om det med Øjne, der lyser af Forventning, og vi „gamle“ glæder os til at tage fat igen og tænker paa alle de Oplevelser, vi har haft Aar efter Aar.

3 Dage tager det! 1. Dag deles Sedler ud — 2. Dag blev der samlet ind — 3. Dag blev Sagerne bragt ud til alle de fattige og trængende Hjem i Byen. — 1. Dag var vi tidlig færdig, en gul Seddel blev puttet i hver eneste Dør „sprække“ hele Byen over; men vi var altid færdig inden Aften. 2. Dag gaar det løs med Indsamlingen. Trappe op og Trappe ned, store Pakker — smaa Pakker. Efterhaanden fyldes Trækvogne og Slæder, og Læs efter Læs kører op foran Borgerforeningen. Hvad oplever man ikke paa disse Ture! Jeg har set en stor Drengespejder blive smidt hovedkuls ned fra 2. Sal, efterfulgt af en Talestrøm, der ikke egner sig til Gengivelse (skønt den prentedes for evig i min Bevidsthed). Meningen var vist, at den venlige Herre intet havde at undvære. Jeg har været inviteret paa Kaffe og Flødeskumskager hos rare gamle Damer, „mens jeg finder lidt frem til de søde smaa“. Saa var der en Gang, vi var to meget smaa Pigespejdere, som Dagen før havde leveret en Seddel ind i et stort og fornemt Herskabshus, og nu var vi saa spændt, for her maatte da bestemt vanke noget rigtig ekstra.

Vi saa i Aanden os selv fare ud paa Gader og Stræder for at kalde ekstra Transportmidler til Hjælp for at faa det hele vel i Hus. Naa, med rystende Haand trækker vi i den imponerende Klokkestreng — og venter — længe — endelig bliver Døren aabnet af en bekuppet Stuepige. Vi fremfører vort Ærinde. Stuepigen forsvinder. — Vi bier atter og fordriver Tiden med at udmale os alle de dejlige Ting, hun vil komme med. Hvor var det ogsaa dumt, at vi ikke fik et Par store Drengespejdere med til Hjælp. — Rappe Trin i Korridoren, den hvidkappede viser sig igen med to smaa Pakker — „værs'god, smaa Spejdere, jeg haaber, det maa smage jer.“ — Vi ser paa Pakkerne, paa Stuepigen, paa hinanden, nej, befippet, siger „Tak“ og tumler forvirret ned ad

Trappen og den lange Havegang, vi turde ikke se paa hinanden længe (men, hvor var det endda godt, vi ikke havde faaet de Drengene med).

Maden smagte dejligt hen paa Eftermiddagen!

Vi kom ind paa Steder, hvor de netop var midt i Julebagningen, og vi fik Lommerne fyldt med Klejner og brune Kager.

Det kunde være koldt, særlig hvis man var „Vagt“ — een skulde jo blive ved Trækvognen, mens de andre gik ind i Husene. En Gang sad jeg paa Trækvognen, medens de andre gik op paa Øksnebjergvej, det var en lang, stejl Bakke, saa vi vilde ikke tage Vognen med, — der gik en Time, og der gik to, ingen af os havde rigtig tænkt over, hvor lang Øksnebjergvej var; og da de endelig kom tilbage med to Kasser fulde af Gods og overbehængt med Pakker og Flagguirlander, havde de Lommerne fulde af Kager og Konfekt, for alle de rare Mennesker syntes, det var saa Synd for hende, der skulde sidde og vente (det var det ogsaa, hun blev forkølet bagefter!).

Det var ikke Smaating, der 2. Dags Aften var bunket op i Borgerforeningen: Øl og Brænde, Svinehoveder og -Tæer, Kul, 6 Par hjemmestrikede Sokker, Medister og Ribben i Kilometervis, Legetøjsbiler, Kaffe, Risengryn, illustrerede Blade, Sukker, Rødkaalshoveder o. s. v. Ihærdige Tropsraadsdamer tilbragte Natten med at fordele disse Ting i Ølkasser og Margarineæsker, saaledes at alt kunde være parat til det store Fremstød næste Dag. —

Og saa troppede vi op, grønne, gule og blaa, holdvis med Trækvogn eller, hvad bedre var, Slæder, naar der altsaa var Sne, fik udleveret nogle Kasser med mærkelige Adresser, f. Eks.:

Familien Larsen, Kulinggade 13, Kvisten
over Gaarden — 11 Børn og 2 Voksne.

Og saa startede vi ud i Sneen med den store Trækslæde — Svendborg er nu en dejlig By, ned ad Bakkerne sidder vi alle paa, opad trækker Drengene. Saa kommer vi ind i de mange smaa Hjem, hvor Børnene hele Dagen utaalmodigt har spurgt: „Mor, hvorfor kommer de smaa Spejdere ikke snart?“ (hvorfor er Spejdere altid „smaa“?).

Aah, hvad ser vi ikke rundt om af Snavs, fugtige Kældere med Cementgulv, de værste Laser

i Tapetet lappet med Avispapir, og de hullede Ruder stoppet med Klude.

Vi kommer ogsaa ind paa Steder, hvor alt straalere rent og nyskuret og bærer tydelige Spor af, at Julestemningen allerede har indfundet sig. Men fælles for dem alle (*næsten*) er de straalende Øjne, Børnenes vaade Næser, Tøjet, som hænger til Tørring paa Kakkellovnen, og Mors Glæde over at faa lidt ekstra at traktere med til Jul. Der er gerne Ris, Kaffe, Konfekt, Kødmad samt lidt Legetøj til Børnene m. m. m.

Jeg sagde næsten — ja; for man kunde ogsaa komme ind til tvære, ensomme ældre Mennesker, der smækkede med Dørene og sagde en Mængde Ting, som de slet ikke mente, saa var det bare med at lægge Tingene paa Maatten og forsvinde hurtigst muligt. Jeg husker en Gang, vi kom ind i et lille Hus, det maa have været Aften, for vi blev helt blændet af Lyset fra en Petroleumslampe, — aldrig har jeg mødt Julen som dér, Børnene jubede, da de saa os, og Moderen skyndte sig at gemme Pakkerne, for Børnene maatte ikke se det før til Jul; før vi gik, maatte vi spise Æbleskiver med Syltetøj, som stod i Kakkellovnen og ventede. Børnene saa andægtigt til, mens vi spiste, bagefter maatte vi synge en Sang, og Moderen fortalte, at Børnene i Maaneder havde set hen til denne Dag, og jeg glemmer den i hvert Fald aldrig.

Naar vi saa trætte og udasede naaede tilbage efter sidste Tur, vor egen Slæde var afleveret og alt i Orden, saa staar der ved Borgerforeningens Port en ensom Trækvogn, og ud fra Mørket lyder en bedende Tropsførerstemme: „Vil I ikke lige bringe den Vogn paa Plads, inden I gaar hjem. Tak for i Dag!“ Det var 3 km ekstra. Men saa var vi ogsaa færdige og Kl. var 9½ Aften.

Og nu er det snart den 21., 22. og 23. December igen — hvad mon vi skal opleve i Aar?

A. M. L.

Jullepapiret

laver vi selv
i Aar!

Der kan jo nok i Aar være Grund til at spare alle de Steder, hvor der kan spares, og derfor synes jeg, I skulde prøve at lave jeres Julepapir selv.

Det er en god Skik at gøre noget ud af Indpakningen af en Julegave, den bliver festligere at se til, men naar vi selv er Mestre for Dekorationerne, bliver det hele endnu en Streg festligere og mere personligt!

Bedst at dekorere paa er næsten almindeligt hvidt Maskinpapir (blankt Papir løber Farven af). Bakkerviuetten, Tøjlefantent eller Tændstikæskens pakkes net ind og ombindes med en til Dekorationen passende Farve, rødt, blaat og grønt Bomuldsgarn er saamænd udmærket.

Saa maler vi — og her er jo Alverdens Muligheder for Fantasien. Vi kan efter Evne tegne og male et Billede, der passer til Pakkens Indhold. Men ligesaa smukt og dekorativt er det at vælge sig et enkelt net Motiv, som alle Pakkerne forsynes med, f. Eks. ser røde Hjerter og grønne Kranse nydeligt ud paa en hvid Pakke med rød Snor — eller blaa Skyer med store og smaa Stjerner iblandt, ligeledes paa hvid Grund.

Grangrene er jo nemme at male, og Klokker er ogsaa for Begyndere, men hvis man hører til de Mennesker, der af en eller anden Grund mener, de paa ingen Maade kan tegne (men det er mit Hjertes Overbevisning, at alle Mennesker er født med Evner til at udtrykke sig i Streger og Billeder!), kan baade sjove og nette Ting fremstilles med Saks og Gummi. Julekataloger, Aviser og Ugeblade er alle fulde af Billedstof, der kan klippes ud og klæbes i morsomme Sammensætninger paa Pakkerne.

Raffineret er det at forsyne sin Gave med et lille Vers eller Neuruppin, og det er utroligt, hvor dygtig man er til at digte, naar man først er kommet i Gang.

Men begynd i god Tid! Gode Idéer i pæn Udførelse tager længere Tid, end Godtfolk tror. Og naar man først er begyndt at pusle med saadant Dekorationsarbejde, føder den ene Idé den anden, og alle de gode Idéer skulde gerne naa at komme med og funkke festligt i Julelysenes Skær.

Anne.

Benyt

SLANGERUP-BANEN

til Vinterudflugterne i
Kællebakkerne ved
Højnæsbjerg

Allerbedst

TOM's

Karameller

Drops

Dragés og

Chokolade

*** 184 ***

Julebaal

Vi syntes selv, det var som om vi ikke rigtig havde for-
tjent vort Julebaal det Aar.

Troppen plejede at holde en Eftermiddagsjulefest lille-
bitte Juleaften, og efter den havde Akelapatruljen — vi
syntes selv altid — tændt sit private Baal paa Yndlings-
stedet i Skoven, en lille Sø saa godt skjult, at de færreste
kendte den. Vi holdt af den, som vi kendte den fra ly-
sende Sommerdage, hvor den laa midt i Skoven som et
lille venligt, blaat Øje, fra Aftener, hvor den laa grøn
og hemmelighedsfuld — og saa fra Julebaalene, hvor vi
en enkelt eventyrlig Gang i stjerneklar Frost havde kun-
net tænde Baal paa Isen.

Vi elskede dette Julebaal, det var Indledningen til Ju-
lens glade Tid, det var vort Venskabs varme Ild og meget,
meget andet. Det var ikke noget med obligatoriske Lejr-
baalsunderholdninger, det var blot et varmende Baal i en
kold Aften, med god Snak og de gamle Sange — og saa
min lille Juletale, som de andre drillede mig med hele
Aaret og dog horte andægtigt efter. Den handlede altid
om det samme, om Sammenhold og saa lidt Drømme
med Stjernestøv paa — og glædelig Jul!

Men i dette Efteraar havde vi ikke været, som vi helst
vilde. Der var kommet noget nyt ind i vort lille Samfund,
dette, at nogle af os var ved at blive lidt voksne og fjern-
øjede, det, at to var ved at skulle paa Gymnasiet i en
anden By, og en tredje hang altid over sit Tegnebrædt,
og glemte nu og da Alverden og Middagsmaden og Mø-
derne, efterhaanden som der kom Skik over Stregerne.

Men det værste var, at Divi var gaaet ud en Maanedes
Tid før Jul. Dette, at en en Dag pludselig ikke var med
i Kredsen mere, at en havde gjort sig fri af alt vort Fæl-
lesskab, vore smaa Hemmeligheder fra 5 Aars Vandring
gennem Dage, Veje, Prover og Skove — det var ubegribe-
ligt, og rystede Patruljen i dens Grundvold.

Vi talte meget om det, Korporalen og jeg, naar vi gik
med lange Skridt op og ned ad Skoletorvet i Frikvar-
tererne. Vi syntes, vi var blevet saa gamle, lidt usikre og
ikke saa lidt fattigere, end vi engang havde været. Vi var
lige ved at være bange for Julebaalet og dets Krav, som
vi ikke selv forstod, hvorfor vi ikke honorerede mere.
Men lillebitte Juleaften kom de to smaa stormende og
spurgte, om de ikke ogsaa skulde have Madpakke og
Overtræksbukser med til Baalet — og saa, ja, saa maatte
det jo være. „Og du skal holde din Juletale!“ skyndte
Korporalen sig at sige med et lille skarpt Sideblik.

Og saa var det bestemt.

Det var saadan et Julevejr, som det oftest er og aldrig
ses paa Julekort. Det var ikke Regnvejr, men Luften var
tyk og graa. Det var mildt, og Taagen gjorde Grenene
glimsende vaade, som de ragede bare op i alt det uldne
graa. Granguirlanderne hang tunge og lidt ufestlige i
Gaderne. Mennesker hastede forbi med Pakkelæs. Ud af
Vinduer stod Julens krydrede Duft af Kage- og Stegeos.

Vi skyndte os langs Markerne, mens Tusmørket hurtigt
sænkede sig. Gennem Skoven maatte vi som sædvanlig
finde Vej ved Hjælp af Lygterne. Søen laa sort og trist
med sjaskede Totter af gulbrune Siv langs Kanten. Dryp-

dryp sagde det nu og da fra Træerne ned paa den fugtige
Sti. Brændet var vaadt, men Baaltænding plejede vi at
være gode til, og snart fik Korporalen ogsaa Ilden til at
flamme dejligt varmende. Luerne spejlede sig i Søen, der
fik nyt Liv, Mørket lagde sig om os som en Kappe. Vi
skuttede os i Varmen og rykkede tættere sammen. Maden
smagte godt, og de smaa begyndte at hviske om Julegaver,
de skulde give og selv havde lavet. Det var de Aar, hvor
Kurvetfletning lige var opfundet, og vi derfor alle havde
lavet et Utal af Brixer og disse smaa Kurve, der egentlig
ikke er til andet end et Par Garntrevler og andet Nusseri,
som egentlig hellere burde smides væk. Wikkelvejr havde
imponeret os alle med at gøre en Lampeskærm, der ind-
vendig var betrukket med lyserød Silke og saa meget
uartig ud. — Julen var ved at komme til os, som den
plejede. Fremtiden laa jo alligevel saa langt borte, og
Fortiden var vor fælles.

Baalet brændte med store Knald og Gnistren i unge
Grangrene, det lugtede af Jul og Sommerlejr og Sten-
alder paa een Gang. Vi rykkede endnu tættere sammen
for at snuse til Varmen og synge om Julebud og Alver-
dens smaa travbare Veje.

Og pludselig stod den savnede Divi midt i Kredsen i
sin altid lidt skodesløst anbragte Uniform og med blus-
sende Kinder i Ildskæret og af det lidt beklemte, ensom-
me Løb gennem en kulravende sort Skov. „Du godeste,
hvor har jeg savnet jer!“ sagde hun forpustet og lo lidt
genert. „I er her allesammen! og jeg har glemt min Mad,
men hvor er det et dejligt Baal! Saa smukt har det aldrig
været før! — og maa vi saa faa vores Juletale!“

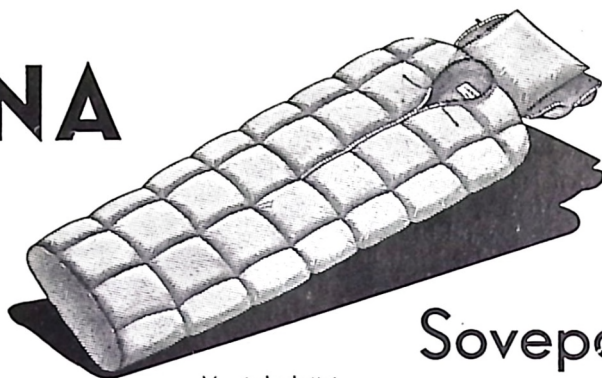
Ja, sagde jeg glad, for jeg syntes pludselig, det var saa
let og saa godt og saa fuld af Mening allesammen. Og
det forstod de heldigvis allesammen saa vel, for Talen —
ja, den berømte Tale blev kun til et Par store Armbevæ-
gelser og:

„Det bedste paa Jorden er et godt Kammeratskab —
og det smukkeste er Stjernerne over os —

glædelig Jul allesammen!“ Akela.

Den rigtige Sovepose - med lukkede Skuldre

DANA

Monsterbeskyttet

Sovepose

Dun-Sovepose

Den ideelle Sovepose. — Lun og let som et Duntæppe.

Halvdun-Sovepose

En god Lejr-Sovepose stoppet med Halvdun. — løvrigt udført som Dun-Soveposen.

Kapok-Sovepose

Stoppet med prima Kapok. — Beskytter mod Kulde og Fugtighed.

Forhandles af Sports- og Manufakturforretninger samt Spejderkorpsets officielle Depot

Bøger

Lommebøger:

Naturligvis køber vi alle vores egen *Lommebog*; men der er ogsaa andre Spejderlommebøger. *K. F. U. M.-Spejderne* har udgivet deres egen med en Del „Spejd“ i, og har du en „grøn“ Fætter, vil den sikkert staa paa Ønskesedlen. *K. F. U. K.-Spejderne* mangler heller ikke en og har endda Siderne paa Ringe, saa den er særlig anvendelig til at notere i. Men maaske har du Kammerater, som du ikke synes nogen speciel Spejderlommebog rigtig passer til, saa vælger du i Stedet *Lommebog for Skoleelever* (V. Richters Forlag), der bl. a. indeholder et morsomt Kapitel om Geografi, Husflid, Teknik, Sport o. s. v.

Juleblade:

Spejder Jul, Drengespejdernes Blad vil være noget for enhver, baade Dreng og Pige, der er spændende og morsomme Historier og gode Illustrationer.

I Julens Land (Gyldendals Forlag) og *Juletid* (Gyldendals Forlag) er gode Juleblade, som egner sig til at hygge sig med i Julestemning. I *Julens Land* vil fortrinsvis falde i de voksnes Smag, og *Juletid* er et dejligt Børnejuleblad.

Gyldendals Forlag har udsendt 3 Bøger, som er gode og velegnede til Julegaver: Vitte Bendix-Nielsen: „Paa Gensyn“, Inger Bentzon: „Trekanten“ og „Birgitte paa Strandgaarden“ af Anna Baadsgaard.

Caja Rude: „Inger Marie gaar i Lære“. Jespersen og Pios Forlag.

Inger Marie sætter sin Vilje igennem og faar Lov at blive Landvæsenselev. Arbejdet er strengt, og hun træffer paa mange Vanskeligheder, men hun klarer dem alle med sit gode Humør og sin stærke Vilje og faar alle paa „Toftegaarden“ til Venner.

B. E.

Minna Dahl, „Pigebørnene“, H. Hagerups Forlag.

„Pigebørnene“ er en Fortsættelse af „Brit“, som udkom sidste Aar. Denne Gang følger man Brit gennem mange muntre og sørgmuntre Oplevelser med hendes gode Venner og Familie. Blandt andet ude i „Malerklatten“, den rare Malerinde, Tante Basses Sommerhus, og i Sverige hos Veninden Beate.

En morsom Bog for de 10- og 12-aarige.

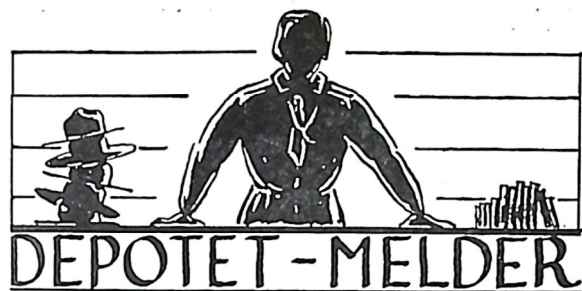
B. E.

Inger Snorrason: „Mik og Mille“. H. Hagerups Forlag.

Skovfogedens Datter Mille og Glasværksarbejderens Søn Mik er Venner. Mik vil være Kunstmaler og har ikke Lyst til andet end at tegne. Faderen sætter sig imod hans Kunstnerdrømme; men Mik trodser Faderens Paabud og rejser til København for at uddanne sig til Kunstmaler. Han møder mange Vanskeligheder, men overvinder dem alle og vinder til sidst sin Mille.

Bogen er frisk og underholdende.

B. E.

Vi har, efter at Juleprislisten er trykt, faaet et Par smaa nye Ting, som vore unge Kunstnere har lavet.

Trille har lavet et Par udskaarne Spejdere i Krydsfinér — en Blaamejse, der iler af Sted med sin Stander, og en Spejder, der staar med sin Stav. De er morsomme at have paa Væggen, enten i Tropslokalet eller i dit eget Værelse. Pris Kr. 1,50.

Een af vore Kattuntrykkere har trykt nogle søde Lommetørklæder med Spejdmotiver. — Lommetørklædet er hvidt, med en Kant af Kløvere, Signalfag eller Knob. Vil det ikke pynte i Lommen paa Søndagskjolen? Pris Kr. 1,25.

Se her angaaende Lukning i Juleferien:

Depotet lukker den 24. Kl. 12 og aabner først Mandag den 30. December.

Nytaarsaftensdag lukkes Kl. 12.

En god Julegave til 1 Kr.

JOTHEJLA Mørklægningsknap

Faas enten med Naal eller med Knap
Godkendt af Statens civile Luftværn

Faas overalt

Fotografer med

Hauff
Film

*Den er jeg
taget paa*

Vinderne af „Vi sætter Bo's 2. Lodtrækning.

- 1 Par Skistøvler: Tove Errboe, Kibæk Trop.
- 1 Meis Rygsæk: Fru Gerda Frellesvig, 2. Hellerup.
- 1 haandstrikket Pullover: Lillian Nielsen, Øregaard Trop.
- 1 Verdensflag paa Stang: Tove Hansen, 2. Hellerup.
- 1 Par Luffer: Jørgen Lund, Odense.
- 1 Sølv-Fingerring: Ellen Micheelsen, Slagelse Trop.
- 1 Spejderdagbog: Johanne Christensen, 2. Aalborg Trop.
- 1 Sangbog i Skind: Inge Lauritsen, Graasten Trop.
- 1 Spejder-Brevpapir: Jenny Larsen, Sct. Georg Trop.
- 1 Pigespejdernes Lommebog: Inger-Lise Christensen, Rævekilde Trop.

Vinderne vil faa Præmien tilsendt inden Jul — indenbys Vindere kan afhente Præmien paa Depotet, Lundsg. 6.

En Tak til alle flittige Sparere — Resultatet skal komme i Bladet, naar Regnskabet er gjort op.

JULEGAVEN ER hvad enten du ønsker dig

Sovepose * Meisrygsæk * Skistøvler * Vindtøjsbluse
Vanter eller Luffer

altid fra PIGESPEJDERDEPOTET

Pigespejdernes Lommelog

1941

1941

Pris Kr. 1,75

Udkommer i Løbet af November

Ved samlet Bestilling fra Troppen gennem Trops-
føreren en Fortjeneste paa 15 pCt.

Pigespejdernes

Julekort 1940

Kort pr. Stk. 7 Øre
Kort, 4 Stk. 25 —
Kort med Kuvert, pr. Stk. ... 10 —
Kort med Kuvert, 10 Stk. ... 85 —

Bogen om **Nalle** i Spejderlejr

Alle smaa Spejdere og deres mindre Søkende har her en morsom Bog om
Spejderbjørnen i Lejr, med mange gode Fotografier.

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6

Pigespejderhuset

København Ø.

Det danske Pigespejderkorps Adresser

KORPSRAAETS FORMAND

Hr. Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, Kbhvn. Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, København K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Læssøegade 199,
Odense. Telf. 7104.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, Kbhvn. Ø.

INTERNATIONAL COMMISSIONER:

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

KORPSKONTORET

Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104.

KORPSETS KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, Kbhvn. Ø, Telf. Øbro 8383.
Postgiro 38427.

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6, Kbhvn. Ø, Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673.

„PIGESPEJDERNE“

Redaktør Fru Hanna Holmblad Lund, Læssøe-
gade 199, Odense. Telf. 7104.

BLADETS ADMINISTRATION

Fru Anne Marie Larsen, Sdr. Boulevard 38 F,
Odense. Postgiro 36302. Telf. 3184.

„FØRERBLADET“

Redaktør Frk. Karen Hartvig,
„Trolldhøj“, Stubbedamsvej, Helsingør.

POSTBOX

Fru From Petersen, Stationen, Nykøbing F.

REDAKTION: FRU HANNA HOLMBLAD LUND, Læssøegade 199, Odense. (Hertil sendes alt angaaende Bladets Indhold.)
ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til: PIGESPEJDERNE, Fru Anne Marie Larsen, S. Boulev. 38F, Odense. Postgiro 363 02
EKSPEDITION OG TRYK: FYENS STIFTSBOGTRYKKERI, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 14. December 1940.